

Sygn. akt III CNP 21/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku I. B.
przy uczestnictwie D. N. i M. N.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi wnioskodawczyni i uczestniczki M. N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 1042/13 oraz postanowienia Sądu
Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt IX Ns 10/13,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wniesiona przez wnioskodawczynię oraz uczestniczkę M.N. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych postanowień: Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 30 grudnia 2014 r. oraz Sądu Rejonowego z dnia 4 czerwca 2013 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżące nie uprawdopodobniły wyrządzenia im szkody spowodowanej wydaniem orzeczeń, których skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać zawartego w uzasadnieniu skargi stwierdzenia, że skarżące czują się pokrzywdzone. Przesłanka uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o poczuciu pokrzywdzenia nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1, pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżące ograniczyły się tylko do stwierdzenia, że nie mają możliwości wzruszenia tych orzeczeń w drodze innych środków prawnych, podając kwotę 60 tys. zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze wszelkich możliwych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.